

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAABERBØL, LENE

Mica vrăjitoare / Lene Kaaberbøl ; trad. din lb. engleză de Mihaela

Pogonici. - Pitești : Paralela 45, 2020-
vol.

ISBN 978-973-47-3154-1

Vol. 1. : Proba focului. - 2020. - ISBN 978-973-47-3155-8

I. Pogonici, Mihaela (trad.)

821.113.4

Vildbeks: Ildprøven

Lene Kaaberbøl

Copyright © Lene Kaaberbøl, Copenhagen 2010

Ilustrația copertei: Bente Schlick

Versiunea în limba română a fost realizată după *Wildwitch – Wildfire* (vol. 1),
de Lene Kaaberbøl, Editura Pushkin Press, 2016, traducere din limba daneză
de Charlotte Barslund.

Sursă viniete: Shutterstock/cammep

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este
protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

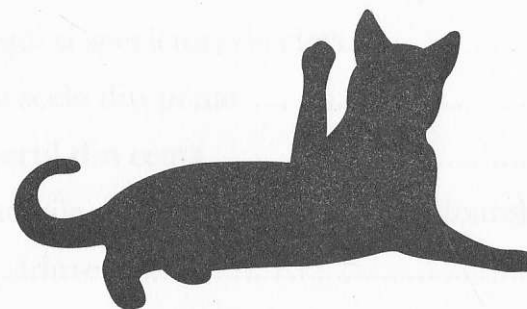
www.edituraparelela45.ro

Lene Kaaberbøl

MICA VRĂJITOARE

I

PROBA FOCULUI



Traducere de Mihaela Pogonici

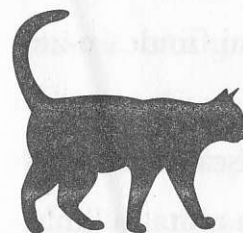
Editura Paralela 45



Cuprins

1. Pisica uriașă.....	7
2. Febră de pisică.....	13
3. Venin de broască râioasă și scuipat de șarpe	21
4. Pițigoi și sperietori de ciori.....	30
5. Șoarecele din penar	38
6. Îngerul din ceață.....	47
7. Tehnicile de autoapărare ale vrăjitoarelor de pădure	57
8. Vânătoarea de purici.....	68
9. Cărări sălbătice.....	82
10. Foc și cenușă.....	94
11. Sânge și curcubeie roșii	108
12. Tors de pisică.....	115
13. Reuniunea vrăjitoarelor	120
14. Cazanul Corbilor	129
15. Dinte și Gheară	142

16. Cine nu încearcă.....	158
17. Focul Cerului	166
18. Focul Apelor	171
19. Focul Pământului.....	177
20. O prietenă la nevoie	187
21. Inima Focului.....	194
22. Ultimul cuvânt.....	203



CAPITOLUL 1

Pisica uriașă

Pisica stătea în mijlocul scărilor și nu voia să se dea la o parte.

Era cea mai mare pisică pe care o văzusem vreodată. Mare și neagră ca labradorul prietenului meu Oscar. Ochii ei galbeni străluceau ca două neoane în penumbra scării de la subsol.

— Ăăă... pisico? Pot să trec, te rog?

Nu.

De fapt, n-a vorbit, dar asta a dat de înțeles. Nu se afla acolo din întâmplare. Se tolănise pe scări cu bună-știință. Fiindcă voia ceva de la mine.

Trebuia să mă duc la școală. Deja întârziaseam și, cum bătea vântul, cursa pe bicicletă avea să fie lungă și incomodă. Și nici n-aveam chef să-i explic Hannei,

însăpământătoarea mea profă de mate, că am întârziat la ora ei a doua oară în două săptămâni fiindcă n-am îndrăznit să trec de o pisică neagră.

— Zăăât! am șuiertat la ea. Pleacă! Mișcă-te de-acolo!

Dar s-a mulțumit să caște gura. Mi-a arătat o limbă roz și un șir de dinți albi, mai lungi și mai ascuțiți decât ai pisicilor obișnuite. Se vedea de la o poștă că e mult mai înzestrată decât mine pentru șuiertături.

Am împins bicicleta puțin mai în față și am mai urcat o treaptă. Doar doi metri mă despărțeau de pisică. Am amenințat-o cu mâna.

— Haide, șterge-o de-aici!

Nu s-a clintit nici măcar un milimetru.

Știu că nu sunt cea mai curajoasă fată din lume, însă de data asta mi-era mai frică de profa de mate decât de pisică. Am tras adânc aer în piept și am început să urc treptele în grabă. Era obligată să se dea la o parte, altfel...

Pisica a sărit. Nici într-o parte, nici în spate, ci drept pe mine. M-a izbit în piept și în nas, atât de rău că timp de o secundă n-am mai văzut altceva în fața ochilor decât blană neagră. Mi-am pierdut echilibrul, am căzut

și am aterizat la baza scărilor, întinsă pe spate, cu bicicleta și pisica grămadă pe mine. M-am lovit la ceafă și mi-am răcâit un cot de zidul zgrunțuros. Dar nu durerea mă țintuia la pământ, ci pisica. Eram în stare de șoc, inima mi se zbătea în piept. Ochii galbeni ai animalului aruncau flăcări. Își înfipsea ghearele prin hainele mele, până la piele. Corpul negru și blănos îmi acoperea aproape toată vederea. Nu zăream altceva decât un colț de cer plumburiu și ploaia care se revărsa peste noi cu picături mari și reci.

Și-a ridicat o labă. Avea toate ghearele scoase – gri-albăstrui la extremități și în rest, albe ca laptele.

— Nu, am murmurat eu. Nu face asta...

Chiar dacă nu știam exact de ce mă tem că o să-mi facă.

Eram pe jumătate culcată pe brațul stâng și mă chinuiam să o dau jos de pe mine cu brațul drept. Avea blana umedă și grea, și nu doar de la ploaie. Mirosea a alge, a mare și a apă sărată. Și eu n-aveam niciun dram de forță să o alung.

— Ssss!

Cu o mișcare fulgerătoare și-a lăsat laba să cadă și i-am simțit ghearele julindu-mi pielea dintre sprâncene, chiar deasupra nasului. Mi-a dat imediat sângele – simțeam cum mi se scurge pe nas –, și a trebuit să clipec de câteva ori ca să nu-mi intre în ochi. Și, pe când stăteam acolo înmărmurită și rănită, uriașa pisică s-a aplecat deasupra mea și mi-a lins fruntea cu limba caldă și aspră.

Îmi lingea rana pe care mi-o făcuse chiar ea.

— Clara? Ce s-a întâmplat? O să întârzii!

Mi-ajungea la ureche vocea mamei din biroul ei. Stăteam în picioare, în hol, incapabilă să articulez un cuvânt. A venit la mine după câteva clipe.

— Puiule, a spus, de data asta înspăimântată. Ce-ai pățit?

Am clătinat din cap. De fapt, tremuram din tot corpul. Mă durea capul, julitura de pe frunte mă ustura și mă ardea. Încă simțeam greutatea corpului umed al pisicii, mirosul de alge și de sânge sărat.

— O pisică, am șoptit. M-a zgâriat... o pisică.

Niciodată nu m-aș fi gândit că o să mă creadă. Mă așteptam să-mi pună o grămadă de întrebări și apoi să mă acuze că exagerez. Serios acum, cât de des ți se întâmplă să fii atacat de o pisică neagră uriașă?

Dar m-am înșelat. Doar m-a fixat cu privirea.

— O, nu, a bolborosit.

Și atât. Apoi a început să plângă.

Poate ar trebui să vă explic câteva lucruri. Mama nu e o plângăcioasă. E mai degrabă genul de mamă dură. E ziaristă *free-lance*, fiindcă are firma ei și-și câștigă existența scriind articole pentru diferite ziare, care o plătesc pentru asta. O mulțime de ziare, căci e foarte talentată. Știe să spună povești pasionante. Tata nu mai locuiește cu noi. A plecat pe când aveam cinci ani, așa că mama s-a obișnuit să se ocupe singură de toate.

De altfel, s-a oprit repede din plâns. A scos trusa de prim-ajutor și a început să-mi curețe rana de pe frunte și cea de la cot. În timpul ăsta încerca să-l sune pe doctor, cu mobilul sprijinit între frunte și umăr.

— Sunteți a... șaptea... persoană în așteptare, s-a auzit vocea electronică a robotului.

Mama a închis, furioasă. Apoi s-a dus în bucătărie după un prosop și o pungă cu legume congelate.

— Uite! Pune-ți asta pe tăietură! Te duc la doctor.

— Bicicleta, am avertizat-o. Nu i-am pus antifurtul.

— Asta e, mi-a răspuns. Nu contează. Ia-ți un pullover gros, nu știu cât o să avem de așteptat.

Redevenise ea însăși. Mama care controla tot, mama care avea grijă de mine tot timpul. Cu toate astea, nu-mi ieșea din urechi suspinul ei disperat, „O, nu“. Și nu puteam să uit expresia pe care i-o surprinsesem pe chip înainte să-și pună masca de mamă.

Gura deschisă. Buzele albite brusc. Și lacrimile care îi umpluseră ochii.

Ca și cum toată lumea ei se surpase.

CAPITOLUL 2

Febră de pisică



— Să ia astea cinci zile, a spus medicul întinzându-i mamei o rețetă pentru penicilină. Și, Clara... să nu mai zgândărești pisicile, da?

— N-am zgândărit-o, am protestat eu.

Mă durea capul, aveam impresia că e mai umflat și mai înfierbântat decât de obicei. Umărul mă înțepa de la injecția antitetanos și julitura dintre ochi mă ustura. Sincer, mi se părea nedrept că doctorița noastră, de altfel o femeie foarte prietenoasă, credea că fusese vina mea.

— Bine, bine, a spus ea, dar să nu te mai apropii de ele o vreme!

Și-a îndreptat iar privirea spre mama:

— Să mă sunați dacă rana începe să se înroșească și să se umfle sau dacă se formează pustule. Nu vrem să contracteze boala ghearelor de pisică.

— Boala ghearelor de pisică? a întrebat mama îngrijorată. Asta ce mai e?

— Multe pisici sunt purtătoare ale unei bacterii care se numește Bartonella. Se poate transmite la om, dar antibioticul ar trebui să stopeze infecția din fașă. Stați liniștită!

Stăteam liniștită; mă rog, cât puteam de liniștită. Mai rău mă temeam ca nu cumva să se întoarcă pisica aia monstruoasă.

La întoarcere am trecut pe la farmacie, pe strada Gării, apoi ne-am oprit la pizzeria noastră preferată.

— O hawaiiană cu multă brânză? m-a întrebat mama.

— Da, am răspuns eu, chiar dacă mi se părea puțin ciudat să mănânc pizza la micul dejun.

Dar afară ploua torențial și corpul mă durea din toate încheieturile, de parcă eram gripată. Nu aveam

de unde să știu dacă o cantitate uriașă de brânză topită mă poate consola, însă merita să încerc.

Nici nu se punea problema să mă mai duc la școală. Mama se purta de parcă era o chestiune de timp până când bacteria avea să-mi vină de hac, în ciuda penicilinei și a eforturilor doctoriței de a curăța rana cu tinctură de iod și spirt medicinal.

După ce am mâncat și am curățat masa, am vrut să mă joc puțin pe calculator în camera mea, dar în loc de asta mama mi-a dat o carte și m-a băgat în patul din camera ei, culcușită sub o pătură. Era plăcut, nu zic, dar aveam impresia că nu vrea să mă lase singură.

Cam pe la ora trei mi-a bipăit telefonul. Era un SMS de la Oscar. „De ce n-ai venit azi la școală?” am citit pe ecran. Nu știam ce să-i răspund. Era complicat să-i explic că mă zgâriase o pisică și că riscam să mă infectez. Până la urmă i-am scris pur și simplu „Bolnavă:(”, chiar dacă nu era adevărat – mă rog, nu încă.

În noaptea aia am visat pisica. Mă aștepta în scara blocului, așa cum se întâmplase și în realitate. Dar în

loc să sară pe mine, a început să se întindă în felul ăla lung și satisfăcător, tipic pisicilor. Apoi a căscat și i-am văzut toți dinții.

„Ești a mea acum“, a șoptit ea lingându-și buzele cu limba rozalie. „A mea, a mea, a mea...”

— Mamă?

— Ce ai, scumpo?

S-a ridicat atât de brusc din pat de parcă nu închisese un ochi toată noaptea.

— Cred că am febră...

Sângele îmi pulsa în tâmpile, mâinile și picioarele mi se păreau anormal de lungi și atașate greșit de corpul meu. Lumina de la lampa de pe noptiera mamei îmi rănea ochii și-mi sfredelea craniul. Am închis pleoapele o clipă, dar mai rău mi-a făcut. Amețeam și nu puteam să-mi țin echilibrul.

Mama m-a tras la marginea patului și și-a pus o mână pe fruntea mea.

— Arzi. Te doare rana?

— Da.

— Întinde-te la loc! Mă duc să sun medicul de gardă.

Dar, evident, acesta nu se deplasa la domiciliu doar pentru că o fetiță de doisprezece ani avea puțină febră. Stăteam în patul mamei, cu ochii închiși, și o auzeam cum se ceartă cu el, o dispută îndepărtată și ciudat de înfundată, deși mama era lângă mine.

— Dar penicilina n-are niciun efect, n-auziți? spunea ea nervoasă. Are febră peste patruzeci!

Am început să picotesc. Cearșafurile și șamponul mamei miroseau frumos, liniștitor, dar mi-era frică să adorm. Pisica era tot acolo, o simțeam. Mă aștepta în visele mele.

— Vrei puțină apă?

— Nu, mulțumesc...

Îmi simțeam gâtul fierbinte și dureros, și nu voiam să înghit nimic, chiar dacă mi-era sete.

— Ți-ar prinde bine să bei ceva. O cola? Niște suc?

— Bine, niște suc de fructe.

S-a dus să-mi aducă. Apoi s-a întors în bucătărie și am auzit-o punând de cafea. Își luase mobilul și suna pe cineva.